

Sygn. akt III K 169/22

4 353-o.Ds.46.2022

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2023 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Andrzej Lewandowski

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale Prokuratora: Beaty Wojnarowskiej

po rozpoznaniu w dniach: 26 września, 4 listopada, 25 listopada 2002 roku, 3 stycznia, 7 lutego, 7 marca, 12 kwietnia, 12 maja, 23 czerwca, 7 września i 28 września 2023 roku we W., na rozprawie

sprawy:

A. K.,

córki D. i U. z domu N.

urodzonej (...) w J.

oskarżonej o to, że:

w okresie od września 2017 roku do października 2020 roku na terenie kopalni (...) w P. działając w imieniu (...) - Doradztwo sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przywłaszczyła powierzone w ramach zawartej umowy z dnia 30 czerwca 2017 roku pomiędzy (...) - Doradztwo sp. z o.o. a T. (...) sp.

o.o. z siedzibą w B. mienie ruchome w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacunkowej wartości rynkowej w kwocie 11.400 złotych, mączki kwarcytowej w

ilości 1469 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 293.800 złotych i kaolinu

w ilości 1500 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 51.000 złotych, tj. materiału o łącznej wartości 356.200,00 złotych na szkodę (...) sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

* * * * *

uniewinnia oskarżoną **A. K.** od popełnienia zarzucanego jej czynu;

na podstawie 632 pkt. 2 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej A. K. poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 12 689,80 zł (dwunastu tysięcy sześciuset osiemdziesięciu dziewięciu złotych osiemdziesięciu groszy);

na podstawie 632 pkt. 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Andrzej Lewandowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 169/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	A. K.	W okresie od września 2017 roku do października 2020 roku na terenie kopalni (...) w P. działając w imieniu (...) - Doradztwo sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przywłaszczyła powierzone w ramach zawartej umowy z dnia 30 czerwca 2017 roku	

		<p>między (...) - Doradztwo sp. z o.o. a T. (...) sp. o.o. z siedzibą w B. mienie ruchome w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacunkowej wartości rynkowej w kwocie 11.400 złotych, mączki kwarcytowej w ilości 1469 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 293.800 złotych i kaolinu w ilości 1500 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 51.000 złotych, tj. materiału o łącznej wartości 356.200,00 złotych na szkodę (...) sp. z o.o., tj. czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>D. K. od 2011 roku pełnił funkcję prezesa zarządu w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Formalnie połowę udziałów tym podmiocie miała jego córka A. K. (miała wówczas 20 lat). W 2015 roku funkcję prezesa zarządu objęła U. K..</p> <p>Użytkownikiem wieczystym nieruchomości gruntowych położonej w miejscowości J. o powierzchni 0,8500 ha, o powierzchni 5,500 ha oraz w miejscowości K. o powierzchni łącznej 37,4600 ha i właścicielem budynków położonych na</p>	informacja z KRS	170-175	

<p>tych nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgi wieczyste o nr (...) były do 2011 r. (...) sp. z o.o. i (...) - Kopalnie sp. z o.o. Wspólnikiem tych spółek była U. K., a D. K. był w nich prokurentem. Na nieruchomościach tych prowadzone było wydobywanie kruszców w ramach Kopalni (...). Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 18 kwietnia 2014 roku spółka zbyła na rzecz (...) sp. z o.o. użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych położonej w miejscowości J. o powierzchni 0,8500 ha, o powierzchni 5,500 ha oraz w miejscowości K. o powierzchni łącznej 37,4600 ha i właścicielem budynków położonych na tych nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgi wieczyste o nr (...).</p> <p>W dniu 16 czerwca 2014 roku użytkowanie i własność nieruchomości zbyto na rzecz (...) Prezesem zarządu w tej spółce był A. N. (1) a A. K. była wiceprezesem zarządu.</p>			
zeznania świadka D. K.	48		
elektroniczna księga wieczysta o nr (...)			
kopia aktu notarialnego rep. A nr (...)	402-405		

<p>Maszyny w kopalni łupków J. musiały podlegać komisijnemu odbiorowi technicznemu pod kątem bezpieczeństwa ich użytkowania i zgodności z normami oraz planem ruchu kopalni.</p> <p>Po odbiorze kierownik ruchu zakładu górniczego wydawał zarządzenie o dopuszczeniu maszyn do ruchu.</p>	<p>protokół odbioru technicznego zarządzenie (...) nr (...). (...), (...)</p>	<p>472, 474 473, 475, 476</p>	
<p>częściowo zeznania świadka P. C. zeznania świadka M. C.</p>	<p>493 496</p>		
<p>W ramach prowadzonej działalności D. K. w 2012 roku poznał A. N. (1). W 2013 roku obaj nawiązali współpracę, w ramach której A. N. (1) doradzał D. K. w sprawach finansowych. W tym samym roku D. K. pożyczył od A. N. (1) 43 500 złotych. Sposobem zabezpieczenia umowy lub ewentualnego jej rozliczenia miała być umowa sprzedaży kruszców z kopalni w J.. Umowa ta została jednak sporządzona tylko pozornie, albowiem nie została w żaden sposób potwierdzona i zaksięgowana w dokumentacji obu podmiotów, a żadna ze stron nie wykonała jej postanowień i nie doszło faktycznie do skutecznej</p>	<p>częściowo zeznania świadka D. K.</p>	<p>48</p>	

sprzedaży materiałów objętych porozumieniem.			
częściowo zeznania świadka P. C.	57		
zeznania świadka A. N. (1)	459-461		
umowa sprzedaży faktura VAT nr (...) kopia dokumentu WZ	88-90, 133 91 267		
W nieustalonym czasie sporządzona została umowa sprzedaży datowana na dzień 20 września 2013 roku, na podstawie której (...) sp. o.o. reprezentowana przez D. K. sprzedawał D. A. N. (1) za kwotę 43 050 zł brutto łupek kwarcytowy w asortymencie: łupek kwarcytowy selekcyonowany na 125 paletach w grubości 3-5,5-10, 10-30, łupek kwarcytowy selekcyonowany – kaolin szary w ilości 1500 ton, łupek kwarcytowy selekcyonowany mączka ogrodowa 0-3 mm w ilości 1500 ton. Zgodnie z umową przedmiot umowy miał być przekazany na bezpłatne przechowanie sprzedającemu. Materiał miał być wydany w oryginalnym opakowaniu a potwierdzeniem wydania miał być dokument magazynowy WZ. Pod umową widniał jedynie podpis sprzedającego i pieczętka D. K.. Umowa	umowa sprzedaży	88-90, 133	

była także zaparafowana na pierwszej stronie. Ponadto sporządzono „protokół przekazania do umowy z dnia 20.09.2013r.”, zgodnie z którym lupek kwarcytowy został przekazany na bezpłatne przechowanie na terenie Kopalni (...). Na tym protokole widniał także jedynie podpis odbiorcy i pieczętka D. K..

W dniu 26 września 2013 roku została wystawiona faktura VAT nr (...), gdzie jako sprzedawca widniała (...) sp. z o.o. a nabywcą był D. A. N. (1). Zbywany w jej ramach towar oznaczono jako lupek kwarcytowy selekcyonowany 3-5,5-10, 10-30 w ilości 125 ton o wartości brutto 15 375 złotych; lupek kwarcytowy selekcyonowany – kaolin szary w ilości 1500 ton o wartości brutto 13 837,50 złotych; lupek kwarcytowy selekcyonowany w frakcji 0-2 w ilości 1500 ton o wartości 13 837,50 złotych. Na fakturze widniały podpisy wystawiającego fakturę (pieczętka D. K.) i otrzymującego fakturę. Kwota na jaką wystawiono fakturę 43 050 zł miała być zapłacona gotówką.

Do sporządzonej umowy sprzedaży wystawiony został dokument WZ z dnia 26 września 2013 roku. Na wypełnionym ręcznie druku nie wskazano wystawcy, wydającego, odbiorcy, ceny oraz ilości

<p>sporządzonych egzemplarzy tego dokumentu.</p> <p>Faktura VAT nie została wprowadzona do systemu księgowego firmy (...) sp. o.o. W dokumentacji spółki nie przechowywano także samej umowy sprzedaży.</p> <p>Na umowie sprzedaży nie potwierdzono autentyczności podpisów D. K.. Podpis na protokole przekazania umowy jest prawdopodobnie podpisem D. K..</p>			
zeznania świadka M. C.	496		
faktura VAT nr (...)	91		
opinia biegłego z zakresu kryminalistycznego badania dokumentów	98, 138-146		
Przez następny okres A. N. (1) i D. K. zacieśniali współpracę i w jej ramach zakładali kolejne podmioty, których udziałowcami i członkami organów byli oni sami, albo członkowie ich rodzin, w tym żona D. U., jego syn M. K. (1), córka A. K. i syn A. N. (1) F. N.. Podmioty te były zaangażowane w wydobycie kruszców i granitu w kopalniach w J. i S..	informacja z KRS	170-175, 177-182,	

częściowo zeznania świadka D. K.	48		
częściowo zeznania świadka P. C.	57		
zeznania świadka A. N. (1)	459-461		
<p>W 2014 roku zarejestrowano podmiot (...) Doradztwo sp. z o.o. z siedzibą w G. (następnie zmieniano siedziby spółki). Jednym ze wspólników spółki był M. K. (1), brat oskarżonej. W dniu 2 czerwca 2016 roku zmieniono firmę, pod którą działała spółka na (...) Doradztwo sp. z o.o., której prezesem zarządu została U. K.. 16 stycznia 2017r. wiceprezesem tej spółki został dobry znajomy A. N. (1) M. J.. 8 sierpnia 2017 roku prezesem zarządu została oskarżona A. K..</p> <p>M. J. był wprowadzony do zarządu spółki na wiosek A. N. (1), z którym współpracował wcześniej w ramach innych podmiotów. M. J. pracował także wcześniej dla A. N. (1) w kopalni granitu w S.. Nie był znany członkom rodziny oskarżonej. M. J. po objęciu funkcji wiceprezesa zarządu spółki przede wszystkim zajmował się produkcją w kopalni granitu w S. i rzadko bywał w kopalni (...).</p>	informacja z KRS	177-182	

<p>7 marca 2016 roku spółka (...) sp. z o.o. nabyła od (...) użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych położonej w miejscowości J. o powierzchni 0,8500 ha, o powierzchni 5,500 ha oraz w miejscowości K. o powierzchni łącznej 37,4600 ha i właścicielem budynków położonych na tych nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgi wieczyste o nr (...).</p> <p>W trakcie zawierania tej umowy spółkę (...) reprezentowali A. N. (1) jako prezes zarządu i A. K. jako wiceprezes zarządu. W imieniu (...) Doradztwo sp. z o.o. występowała jako prezes zarządu U. K.. A. N. (1) i A. K. w akcie notarialny zgodnie oświadczyli, że zbywana nieruchomość nie jest obciążona ograniczonymi prawami rzeczowymi, wolna jest od obciążeń i praw osób trzecich, praw wynikających z najmu, dzierżawy, prawa zatrzymania i nie ma żadnych ograniczeń w dysponowaniu nieruchomością.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>450,</p>		
<p>elektroniczna księga wieczysta o nr (...)</p>			
<p>kopia aktu notarialnego rep. A nr (...)</p>	<p>402-405</p>		

zeznania świadka A. N. (1)	460-461		
częściowo zeznania świadka M. J.	509-510		
17 kwietnia 2015 roku utworzono (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., której wspólnikiem był F. N., a od 8 września 2015 roku także A. N. (1) i A. K.. A. N. (1) od 8 września 2015 roku pełnił też funkcję prezesa zarządu spółki w miejsce swojego syna F. N..	informacja KRS	164 – 167	
W dniu 18 maja 2016 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarła z A. K. umowę pożyczki, na mocy której oskarżona udzieliła spółce pożyczki 100 000 złotych. Pożyczka miała być spłacona do 31 grudnia 2017r. z odsetkami w wysokości 4 %.	wyjaśnienia oskarżonej A. K.	452	
umowa pożyczki	226		
W dniu 20 września 2016 roku Okręgowy Urząd Górniczy we W. na wniosek Urzędu Skarbowego w J. przeprowadził kontrolę doraźną Kopalni (...) Kopalnie sp. z o.o. Kontrolerzy dokonali kontroli wyrobiska oraz terenów przyległych. Podczas kontroli sporządzili także dokumentację fotograficzną. Na podstawie kontroli stwierdzono na terenie	protokół kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W.	445-448	

<p>kopalni hałdę o wymiarach 60mx20mx2m tzw. rumoszu skalnego. W hali magazynowej w okolicy budynków biurowych ujawniono cztery worki typu (...) z materiałem skalnym (2 worki kruszyw łamanych, 2 worki łupka kwarcytowego luzem). Na wysypie zakładu górniczego ujawniono 2 tzw. usypy, tj. mączki łupka 0,2 mm – około 30Mg i frakcji grysowej 8-16 mm około 12 Mg. W hali magazynowej na dojeździe do budynków biurowych przed wyrobiskiem górniczym około 12mx20mx2m mączki kaolinowej.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonej A. K.</p>	<p>450-451</p>		
<p>W 2016 roku (...) sp. z o.o. prowadził sprzedaż materiałów w postaci łupka kwarcytowego mielonego 0-2, łupka kwarcytowego selekcyjonowanego i łupka kwarcytowego z terenu kopalni (...). Sprzedażą dla (...) sp. z o.o. zajmował się P. C., który przyjmował zamówienia i kontaktował się z nabywcami w sprawach odbioru towaru, wykonywał też polecenia wydawane mu telefonicznie przez A. N. (1). P. C. był w tym czasie pracownikiem spółki (...) sp. z o.o. Obsługą księgową tych transakcji zajmowała się M. C., która także</p>	<p>zeznania świadka R. W. zeznania świadka M. R. zeznania świadka M. K. (2)</p>	<p>320, 336 344</p>	

<p>pracowała w (...) s p. z o.o. Przesyłała ona A. N. (1) faktury sprzedażowe, stany magazynu.</p> <p>Klienci dzwonili między innymi na numer telefonu widoczny na stronie internetowej kopalni, nie wiedząc jednak, kto przyjmuje zamówienie i kto sprzedaje kruszywo.</p> <p>Łupek kwarcytowy mielony 0-2 był między innymi zbywany przez P. C. dla (...) sp. z o.o. w marcu i maju 2016 roku.</p> <p>W dniu 2 września 2016 roku firma (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 23 985 złotych na sprzedaż dla (...) sp. z o.o. 125 ton łupka kwarcytowego selekcyjonowanego, 1500 ton kaolinu szarego, 1500 ton mączki kwarcytowej. O tej sprzedaży A. N. (1) nie informował A. K.. Nie miała ona także dostępu do dokumentów spółki (...) sp. z o.o.</p>			
kopie faktur VAT	27-32, 327, 330, 333, 350-351,		
kopie listów przewozowych	324-326, 339-341		
zeznania świadka A. N. (1)	458-461		
częściowo zeznania świadka P. C.	491, 493		

częściowo zeznania świadka M. C.	494		
zeznania świadka M. J.	509-510		
Faktura VAT nr (...)	265		
<p>W dniu 30 czerwca 2017 roku M. J., działający w imieniu (...) Doradztwo sp. z o.o. zawarł z A. N. (1), działającym w imieniu (...) sp. z o.o. umowę dzierżawy miejsc składowania kruszców znajdujących się na terenie nieruchomości położonych w J. w gminie P., powołując się na treść trzech ksiąg wieczystych o numerach (...). Przedmiotem dzierżawy były budynek kryty o powierzchni 344 m² przeznaczony na składowanie kaolinu, znajdujący się na wjeździe do kopalni; budynek kryty o powierzchni 380 m² przeznaczony aktualnie do składowania kamienia, mączki i gysu zwany wiatą – magazynem surowców; część budynku krytego o powierzchni 630 m² znajdującego się po prawej stronie drogi prowadzącej do budynku biura ruchu zwany potocznie „wiata – młyn”.</p> <p>Przedmiot dzierżawy miał być przeznaczony na cele związane z działalnością (...) sp. z o.o. a w szczególności do składowania na</p>	umowa dzierżawy	114	

tym terenie zakupionych materiałów w postaci łupka kwarcytowego, mączki kwarcytowej i kaolinu. Stan przedmiotu dzierżawy miał być stwierdzony w protokole przekazania

sporządzonym nie później niż w terminie 3 dni. Umowa została zawarta na okres od 1 lipca 2017 roku do 31 grudnia 2020 roku. Czynsz dzierżawny ustalono z góry za cały okres dzierżawy na kwotę 29 400 złotych netto plus podatek VAT. Zapłata miała nastąpić do 31 lipca 2017 roku na podstawie faktury VAT. (...) Doradztwo sp. z o.o. miała ponosić koszty ubezpieczenia przedmiotu dzierżawy, podatku i innych opłat związanych z eksploatacją przedmiotu dzierżawy,

Przy zawieraniu umowy A. N. (1) nie weryfikował ilości materiałów rzekomo składowanych na terenie kopalni. M. J. wykonał jedynie telefonem zdjęcia terenu kopalni i przekazał je A. N. (1).

O umowie dzierżawy nie poinformowano A. K.. M. J. nie przekazał jej także dokumentów, związanych z tą umową. Umowę zabrał do siebie M. J. i wraz z innymi dokumentami (...) Doradztwo sp. z o.o. przechowywał ją u siebie w domu.

Nigdy nie przekazał tych dokumentów oskarżonej.			
wyjaśnienia oskarżonej	453		
częściowo zeznania świadka A. N. (1)	460		
zeznania świadka M. J.	509-510		
<p>W dniu 5 lipca 2017 r. M. J. w imieniu (...) -Doradztwo sp. z o.o. wystawił fakturę VAT nr (...) dotyczącą dzierżawy terenu na podstawie umowy z dnia 30.06.2017r., zgodnie z którą (...) sp. z o.o. miała zapłacić przelewem w ciągu 30 dni kwotę 36 162 zł brutto.</p> <p>13, 21 i 28 lipca 2017 r. M. J. wystawił dyspozycję przelewu na łączną kwotę 36 469,86 zł, w której wnosił o zapłatę przez (...) sp. z o.o. kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) na rachunki bankowe wskazanych w tej dyspozycji osób.</p> <p>W okresie od 13 do 28 lipca 2017 r. z rachunku T. (...) przelano na wskazane rachunki kwoty w łącznej wysokości 37 995,14 zł, w tytule wskazując, że jest to wynagrodzenie z pracą zgodnie z dyspozycją (...).</p>	zeznania świadka A. N. (1)	460	
faktura VAT nr (...)	11		
dyspozycja przelewu	12, 13		

wydruk z rachunku bankowego	14-15		
<p>M. C. w 2017 roku przyjmował zamówienia na zakup od (...) sp. z o.o. materiałów z kopalni (...) posługując się adresem (...) Ten adres email w czasie pracy w biurze obsługiwała tylko M. C..</p> <p>6 kwietnia i 7 lipca 2017 roku P. C. za pośrednictwem swoje żony z adresu quartzsystem@onet.eu przesłał do F. N. na adres nanowskifilip@gmail.com rozliczenia „ magazynu (...)”. W tabelarycznym zestawieniu wskazano „ilość materiału kupioną od (...) na (...), w którym wskazano ilości, kwoty i wartości materiałów odpowiadające zapisom na fakturze VAT nr (...). Jednocześnie jednak nazwy asortymentu różniły się od wskazanych na tej fakturze. Z zestawienia tego wynikało przy tym, że w 2016 roku ze 125 ton łupka kwarcytowego selekcyonowanego pozostało jedynie 88 ton. Stan magazynowy kaolinu szarego (inaczej nazwany na fakturze) nie uległ zmianie, a ilość mączki 0-2 (na fakturze „łupek mielony ogrodowy 0-2) w 2016 roku była mniejsza o 24 tony w stosunku do stanu z faktury. W</p>	zeznania świadka M. C.	496	

2017 roku sprzedano 7 ton mączki.			
wydruk korespondencji email	23-24, 20-22, 25-26		
<p>W 2017r. doszło do konfliktu oskarżonej z A. N. (1) dotyczącego sposobu (...) Sp. z o.o. W dniu 8 sierpnia 2017 r. walne zgromadzenie wspólników, w którym M. K. (1) miał 96 % udziałów odwołało M. J. z funkcji wiceprezesa a U. K. z funkcji prezesa i powołało na prezesa zarządu A. K..</p> <p>W dniu 22 września 2017 r. z adresu andrzej.nanowski@op.pl na adres poczty quartzsystem@onet.eu wysłano plik o nazwie TI - umowa dzierżawy nieruchomości od (...) 30.06.2017. Wcześniej adresem quartzsystem@onet.eu posługiwała się M. C. w kontaktach z A. N. (1) lub jego synem F..</p> <p>10 kwietnia 2018 r. A. N. (1) przesłał na adres quartzsystem@onet.eu prośbę o potwierdzenie terminu odbioru 20 palet z łupkiem kwarcytowym selekcyonowanym należących do T. (...), a składowanych na terenie kopalni. W odpowiedzi przesłano mu niepodpisane żądanie przedstawienia zawartych umów, dotyczących składowania materiałów.</p>	częściowo zeznania A. N. (1)	37,459	

<p>12 kwietnia 2018 r. A. N. (1) na adres quartzsystem@onet.eu ponownie wysłał umowę dzierżawy. Poinformował też, że wszelkie dokumenty związane z zakupem i częściową sprzedażą materiałów są na terenie kopalni w dyspozycji M. C.. Ponadto A. N. (1) wskazał, że jest w posiadaniu zdjęć dokumentujących składowany materiał.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>449-450</p>		
<p>wydruki poczyt elektronicznej</p>	<p>17, 20, 21, 23-24, 25, 16</p>		
<p>Od 4 września 2017 roku do 15 lipca 2019 roku (...) Sp. z o.o. dzierżawiła kopalnię w J. od firmy (...) Sp. z o.o. Prowadziła tam wydobycie i sprzedaż. Umowę dzierżawy zawarł ze strony (...) sp. z o.o. prezes jej zarządu J. L. a (...) Doradztwo sp. z o.o. reprezentowała jako prezes zarządu A. K.. Miesięczny czynsz wynosił 143 000 złotych netto. W tym czasie nikt poza dzierżawcą nie prowadził tam wydobycia. Na terenie kopalni nie przebywał wówczas M. J.. A. N. (1) znał się z J. L. i nie informował go o żadnym należącym do niego materiale, znajdującym się na terenie kopalni, w szczególności o zawartej przez niego umowie dzierżawy terenu kopalni (składu). Umowa</p>	<p>zeznania świadka J. L.</p>	<p>354, 508-509</p>	

<p>dzierżawy z (...) sp. z o.o. została rozwiązana 15 lipca 2019 roku z uwagi na nieprzeniesienie na dzierżawcę koncesji Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnych na wydobycie łuka kwarcytowego ze złoża J..</p> <p>W 2019 roku J. L. zwolnił P. C. z pracy w kopalni w J..</p>			
<p>umowa dzierżawy</p>	<p>357-366</p>		
<p>zeznania świadka P. C.</p>	<p>493</p>		
<p>W związku ze spłatą przez (...) sp. z o.o. jedynie części pożyczki oskarżona zleciła firmie (...) sp. z o.o. wyegzekwowanie pozostałej części należności. 27 grudnia 2017 roku wysłano do (...) sp. z o.o. ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 71 500 złotych (spłacono 28 500 zł).</p> <p>W dniu 19 lipca 2018 roku wysłano do (...) sp. z o.o. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 73 033,93 złotych. Pismem z dnia 8 sierpnia 2018 roku A. N. (1) poinformował (...) sp. z o.o., że aktualnie nie ma możliwości zwrotu całości zobowiązania wobec oskarżonej z uwagi na zdarzenia losowe, w tym załamanie się dostępności kamienia blocznego granitu w złożu w S.. Wskazał przy tym, że tak agresywne egzekwowanie należności</p>	<p>ostateczne wezwanie do zapłaty</p>	<p>227</p>	

przez wspólnika spółki może być działaniem na jej szkodę. Zadeklarował jednocześnie spłatę całości zobowiązania z odsetkami.

28 września 2018 r. oskarżona wniosła pozew o zapłatę kwoty 69 200 złotych w postępowaniu nakazowym.

W dniu 31 października 2018 r. Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn.. akt (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanej (...) sp. z o.o. zapłacić powódce kwotę 69 200 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2018 roku.

W dniu 30 listopada 2018r. A. N. (1) wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, w których wnosił o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu zarzutów wskazał, że on także posiada w stosunku spółki wierzytelność z tytułu udzielonej pożyczki, ale nie domaga się ich spłaty, a nadto może podwyższyć kapitał zakładowy poprzez konwersję wierzytelności na udziały. Ponadto wskazał, że od wezwania do zapłaty spółka zapłaciła oskarżonej 2 900 złotych.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2019 roku Sąd Rejonowy w B. odrzucił zarzuty pozwanej od nakazu zapłaty wobec

nieuiszczenia opłaty od zarzutów.

W czerwcu 2019r. oskarżona skierowała należność do egzekucji komorniczej i 12 czerwca 2019 rok Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w G. zawiadomił spółkę o wszczęciu egzekucji. Komornik wezwał dłużnika do złożenia wykazu majątku. Ponadto zajął rachunek bankowy spółki.

W toku egzekucji A. N. (1) poinformował komornika, że spółka (...) sp. z o.o. składa w kopalni w J. kruszce i przysługuje jej wobec spółki (...) sp. z o.o. wierzytelność o ich wydanie, z których możliwe będzie zaspokojenie należności dochodzonych w drodze egzekucji. Komornik wezwał dłużnika o wskazania miejsca składowana materiałów, jednak na to wezwanie nie uzyskał odpowiedzi.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2020 roku Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne wobec bezskuteczności egzekucji.

Na postanowienie komornika skargę wniósł A. N. (1) domagając się uchylenie postanowienia i przeprowadzenia egzekucji z materiałów składowanych na terenie kopalni w J..

<p>Postanowieniem z dnia 19 listopada 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w G. oddalił skargę. Na to orzeczenie skargę wniósł A. N. (1). W skardze powołał się na umowę dzierżawy oraz szczegółowy opis składowanych ruchomości.</p> <p>Postanowieniem z dnia 25 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w G. odrzucił skargę dłużnika.</p>			
przedsądowe wezwanie do zapłaty	228		
odpowiedź (...) sp. z o.o.	230		
pozew o zapłatę	222-225		
nakaz zapłaty	220		
zarzuty od nakazu zapłaty	233		
postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 marca 2019 roku	234		
Wyjaśnienia oskarżonej	452		
zawiadomienie o wszczęciu egzekucji	235		
wezwanie dłużnika	236 – 237		
zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego	238		
postanowienie o umorzeniu egzekucji	246		
	247-248		
	249		

<p>skarga na czynności komornika</p> <p>postanowienie referendarza sądowego</p> <p>skarga na postanowienie referendarza</p> <p>postanowienie SR w G.</p> <p>wydruk wiadomości email</p> <p>pismo komornika z dnia 12 listopada 2019 roku</p>	<p>251</p> <p>268</p> <p>318</p> <p>319</p>		
<p>26 lutego 2020 roku została utworzona Kopalnia (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., której prezesem zarządu została oskarżona.</p>	<p>informacja z KRS</p>	<p>185 - 187</p>	
<p>zeznania świadka M. K. (1)</p>	<p>46,</p>		
<p>W dniu 2 kwietnia 2020 r. pełnomocnik A. N. (1) wystosował do A. K. pismo, w którym kwestionował sposób zwołania Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Doradztwo sp. z o.o. Wzywał też w nim do umożliwienia przejrzenia ksiąg spółki i dokumentów spółki w jej siedzibie. Pismo zostało wysłane na adres ul. (...), (...)-(...) Ś.. W odpowiedzi na pismo A. K. w dniu 22 kwietnia 2020 r. podtrzymała swoje stanowisko zawarte we wcześniejszej korespondencji, a dotyczące podważania przez A. N. (1) legalności zgromadzeń wspólników.</p>	<p>pismo (...). (...)</p>	<p>5, 7, 9-10</p>	

22 czerwca 2020 r. pełnomocnik A. N. (1) wezwał (...) – Doradztwo sp. z o.o. do umożliwienia wglądu do składowanych na nieruchomości spółki w J. materiałów nieprzekraczalnym terminie do 3 lipca 2020 roku. W piśmie tym powoływał się na umowę dzierżawy, która w jego ocenie jest umową składu. W odpowiedzi na to pismo A. K. zwróciła się o przesłanie pełnomocnictwa i umowy z dnia 30 czerwca 2017 roku zawartej między (...) sp. z o.o. a (...) -Doradztwo sp. z o.o. wraz z dowodami zapłaty, wskazując, że wiceprezes zarządu M. J., z którym owa umowa była prawdopodobnie zawarta, nie przekazał nowemu zarządowi dokumentacji spółki.

Kolejnym pismem z dnia 5 sierpnia 2020 r. pełnomocnik A. N. (1) wskazał, że umowa była już wysłana na adres poczty elektronicznej quartzsystem@onet.eu. Wskazał, że z adresu tego była już prowadzona korespondencja związana z realizacją umowy, w tym sprzedażą i wywozem materiałów. Przesyłka ta nie została odebrana w terminie i wróciła do nadawcy.

pisma A. klepacz	6, 8	

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 2 listopada 2021 roku w sprawie VI GU 325/21 ogłoszono upadłość (...) sp. z o.o. Na syndyka masy upadłości wyznaczono K. C..	kopia postanowienia	198-199	
Oskarżona nie była karana sędownie.	informacja z K.	389	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	A. K.	W okresie od września 2017 roku do października 2020 roku na terenie kopalni (...) w P. działając w imieniu (...) - Doradztwo sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przywłaszczyła powierzone w ramach zawartej umowy z dnia 30 czerwca 2017 roku pomiędzy (...) - Doradztwo sp. z o.o. a T. (...) sp. o.o. z siedzibą w B. mienie ruchome w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacunkowej wartości rynkowej w kwocie 11.400 złotych, mączki kwarcytowej w ilości 1469 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 293.800 złotych i kaolinu w ilości 1500 ton	

		o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 51.000 złotych, tj. materiału o łącznej wartości 356.200,00 złotych na szkodę (...) sp. z o.o., tj. czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Powierzenie spółce (...) Sp. z o.o. mienia ruchomego w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacunkowej wartości rynkowej w kwocie 11.400 złotych, mączki kwarcytowej w ilości 1469 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 293.800 złotych i kaolinu w ilości 1500 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 51.000 złotych, tj. materiału o łącznej wartości 356.200,00 złotych	zeznania świadka A. N. (1)	459-461	
Składowanie na ternie kopalni (...) należącego do (...) sp. z o.o. mienia ruchomego w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacunkowej wartości rynkowej w kwocie 11.400 złotych, mączki kwarcytowej w ilości 1469 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 293.800 złotych i kaolinu w ilości 1500 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 51.000 złotych, tj. materiału	zeznania świadka A. N. (1)	459-461	

o łącznej wartości 356.200,00 złotych			
Skuteczne nabycie przez A. N. (1) od (...) sp. o.o. za kwotę 43 050 zł brutto łupka kwarcytowego selekcyjowanego na 125 paletach w grubości 3-5,5-10, 10-30, łupka kwarcytowego selekcyjowanego – kaolinu szarego w ilości 1500 ton, łupka kwarcytowego selekcyjowanego mączko ogrodowej 0-3 mm w ilości 1500 ton.	zeznania świadka A. N. (1)	459-461	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	wyjaśnienia oskarżonej A. K.	<p>W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej zasługują na wiarę. Są bowiem spójne, konsekwentne i znajdują swoje potwierdzenie w zebranych dowodach oraz zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej dotyczące braku wiedzy na temat zawarcia umowy dzierżawy i składowania na ternie kopalni materiałów należących do A. N. (1) a potem</p>	

spółki (...) sp. z o.o. zostały potwierdzone w pierwszej kolejności zeznaniami świadków w osobach samego A. N. (1), czy M. J.. A. N. (1) zeznał bowiem wprost, że A. K. nie była dla niego partnerem, nie była wówczas w zarządzie. Zeznał też, wszystkie dokumenty księgowe związane z nabyciem materiału przez (...) sp. z o.o. przekazał do biura (...) nie miała do tych dokumentów dostępu, tak jak do innych. Nie pamiętał przy tym, czy informował A. K. o tym zakupie (była wówczas udziałowcem tej spółki).

M. J. potwierdził, że zabrał oba egzemplarze umowy dzierżawy i trzymał je w domu w segregatorze z innymi dokumentami spółki (...) sp. z o.o., których nie przekazał oskarżonej i jak wynika z jego zeznań zagubił. Stwierdził wreszcie wprost, że A. K. nie widziała tej umowy dzierżawy, którą zabrał po jej podpisaniu i nie wie, czy widziała umowę w egzemplarzu pana N.. Nie mógł jej też poinformować o tej umowie, bo nie miał z nią kontaktu.

Wyjaśnienia oskarżonej znajdują także potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołu z kontroli Okręgowego Urzędu

Górniczego we W., aktów notarialnych oraz zapisów z księgach wieczystych.

Jej wyjaśnienia korelują także z zeznaniami świadka J. L., który krótko po zawarciu nieznannej jej umowy dzierżawy części terenu kopalni wydzierżawił na dwa lata cały teren kopalni, na którym nie ujawnił materiałów wymienionych w umowach sprzedaży i fakturach VAT. Mimo znajomości z A. N. (1) i M. J. nie został przez nich poinformowany o składowaniu na dzierżawionym przez niego terenie kruszywa należącego do spółki (...) sp. z o. Co ciekawe nie informowali go o tym także M. C. i P. C., którzy w czasie tej dzierżawy byli zatrudnieni w spółce (...) sp. z o.o. należącej do L..

Wyjaśnienia oskarżonej znajdują wreszcie swoje oparcie w zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. W ich świetle trudno bowiem przyjąć, aby aż do momentu wszczęcia i prowadzenia egzekucji z wniosku oskarżonej, w żadnym z kierowanych do niej pism A. N. (1) nie odwołał się do posiadania względem spółki kierowanej przez oskarżoną wierzycelności o wydanie znajdujących się na jej terenie materiałów.

2.	częściowo zeznania świadka A. N. (1)	<p>Sąd dał wiarę relacji tego świadka jedynie częściowo, w szczególności w zakresie łączących go relacji z D. K. oraz członkami jego rodziny, a także stosunków łączących go z M. J. i małżeństwem C.. W tym zakresie relacje tych osób się potwierdzają i uzupełniają, a także znajdują swoje potwierdzenie w dokumentach dotyczących podmiotów gospodarczych, w ramach których ta współpraca się układała. W pozostałym zakresie zeznania świadka są niewiarygodne, o czym szerzej Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.</p>	
3.	częściowo zeznania świadków P. C. i M. C.	<p>W ocenie Sądu relacje tych świadków nie są w pełni wiarygodne i jedynie w części zostały potwierdzone zebranymi dowodami, w tym zeznaniami świadków, wyjaśnieniami oskarżonej oraz dokumentami związanymi z prowadzoną działalnością. W konsekwencji Sąd dał im wiarę jedynie częściowo, a przed wszystkim w zakresie dotyczącym ich funkcji oraz okresu zatrudnienia w kopalni (...) a także relacji łączących ich z A. N. (1). Szerszą ocenę pozostałej części zeznań świadków Sąd przeprowadzi w dalszej części uzasadnienia.</p>	

		<p>Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkami i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nich zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposobienia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
4.	zeznania świadka M. K. (1)	<p>W ocenie Sądu zeznania tego świadka zostały potwierdzone innymi dowodami, w tym dowodami z dokumentów, co pozwala na przyznanie im waloru wiarygodności. Wiedza świadka na temat funkcjonowania podmiotów, w których był jedynie formalnym udziałowcem była ograniczona i świadek wskazał racjonalne powody, dla których nie zajmował się sprawami spółek, w których miał udziały. Jego relacji nie kwestionowali także pozostali uczestnicy postępowania.</p>	
5.	częściowo zeznania świadka D. K.	<p>Sąd dał wiarę jedynie części zeznań świadka, w szczególności tym składanym w toku postępowania przygotowawczego. Wówczas świadek spontanicznie odnosił się do przedstawianych mu okoliczności współpracy z A. N. (1) i jego zeznania częściowo</p>	

		<p>korelowały właśnie z relacją A. N. (1) oraz uprawdopodobniały je zasady racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego.</p>	
6.	<p>zeznania świadka J. L.</p>	<p>Zeznania świadka są spójne logiczne i konsekwentne. Korelują z innymi dowodami (zeznaniami świadków, wyjaśnieniami oskarżonej, dokumentami dotyczącym zawartej umowy dzierżawy, protokołem kontroli). Jego relacja jest uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego.</p>	
7.	<p>zeznania świadka R. W. zeznania świadka M. R. zeznania świadka M. K. (2)</p>	<p>Zeznania świadków znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach pozostałych osób oraz zebranych w sprawie dokumentach, obrazujących określone czynności gospodarcze. Świadcowie w żaden sposób nie są związani z A. N. (1) ani z oskarżoną, a kontakt z pokrzywdzoną spółką mieli tylko w związku z wykonywania swoich obowiązków służbowych. Relacjonowali zatem przebieg czynności służbowych i własne spostrzeżenia. Ich relacja została uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu brak jest racjonalnych powodów, dla których mieliby przekazywać</p>	

		nieprawdziwe informacje i spostrzeżenia.	
8.	częściowo zeznania świadka M. J.	Sąd dał wiarę części wyjaśnień świadka, w których opisywał swoje zaangażowanie w projekty gospodarcze realizowane przez A. N. (1), Ta część jego relacji jest spójna, konsekwentna i znajduje potwierdzenie zarówno w zeznaniach A. N. (2), jak i samej oskarżonej. Częściowo jego zeznania zostały potwierdzone także sporządzanymi dokumentami. Szereg jego twierdzeń pozostaje jednak w sprzeczności z innymi dowodami i zasadami logiki, co stanowiło podstawę do zakwestionowania ich wiarygodności, a czemu Sąd da wyraz w dalszej części uzasadnienia.	
9.	kopia aktu notarialnego rep. A nr (...) protokół odbioru technicznego zarządzenie (...) nr (...). (...), (...) kopie faktur VAT kopie listów przewozowych	Prawdziwość wskazanych dowodów nie była kwestionowana przez strony, brak jest także w ocenie Sądu podstaw by wątpić w ich autentyczność. Co więcej, dokumenty te oraz ich treść korelują z relacjami oskarżonej i świadków. Sąd nie znalazł zatem podstaw do kwestionowania wiarygodności tych dowodów.	
10.	ostateczne wezwanie do zapłaty	W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu zgromadzone w toku całego postępowania	

	<p>przedsądowe wezwanie do zapłaty</p> <p>odpowiedź (...) sp. z o.o.</p> <p>pozew o zapłatę</p> <p>nakaz zapłaty</p> <p>zarzuty od nakazu zapłaty</p> <p>postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 marca 2019 roku</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej</p> <p>zawiadomienie o wszczęciu egzekucji</p> <p>wezwanie dłużnika</p> <p>zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego</p> <p>postanowienie o umorzeniu egzekucji</p> <p>skarga na czynności komornika</p> <p>postanowienie referendarza sądowego</p> <p>skarga na postanowienie referendarza</p> <p>postanowienie SR w G.</p> <p>wydruk wiadomości email</p> <p>pismo komornika z dnia 12 listopada 2019 roku</p>	<p>dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.</p>	
11.	<p>umowa sprzedaży</p> <p>faktura VAT nr (...)</p> <p>kopia dokumentu WZ</p>	<p>Dowody te Sąd uznał za wiarygodne w zakresie samego ich sporządzenia oraz zawartych w nim treści. Wątpliwości budzą jednak okoliczności ich sporządzenia, w tym cel i sposób, w jaki zostały wytworzone oraz osób,</p>	

		które je sporządzały i podpisywały. Wątpliwości tych nie rozwiały relacje świadków i opinia biegłego z zakresu badania pisma.	
12.	elektroniczna księga wieczysta o nr (...)	Sąd posłużył się tym dowodem, weryfikujących transakcje dokonywane między podmiotami gospodarczymi, eksploatującymi złoża kopalni (...). Analiza zapisów tej postaci ksiąg wieczystych dokonywana była poprzez odstęp elektroniczny z poziomu strony https://ekw.ms.gov.pl .	
13.	opinie biegłego z zakresu kryminalistycznego badania dokumentów	Opinie zostały sporządzone w sposób kompleksowy, po przeprowadzeniu szczegółowych badań, których analizę graficzną przedstawiono w samych opiniach. Wnioski biegłego są logiczne, jasne i należyście uzasadnione. Opinie są wyczerpujące, jasne, spójne i kompletne. Nie były kwestionowane przez strony.	
14.	faktura VAT nr (...) faktura VAT nr (...) dyspozycja przelewu wydruk z rachunku bankowego	W ocenie Sądu dokumenty te, podobnie jak wymienione wyżej dokumenty dotyczącej pierwotnej sprzedaży kruszców, są wiarygodne w zakresie samego ich sporządzenia oraz zawartych w nim treści. Wątpliwości budzą jednak okoliczności ich sporządzenia, w tym czas,	

		cel i sposób, w jaki zostały wytworzone.	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	częściowo zeznania świadka A. N. (1)	W ocenie Sądu duża część zeznań świadka stanowi konsekwencję jego sporu z rodziną K., w tym szczególnie z oskarżoną A. K.. Świadek stara się w nich przedstawić skrajnie korzystną dla siebie wersję wydarzeń, pomijając nieprzystające do treści zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa okoliczności, zasłaniając się przed wszystkim niepamięcią, a jednocześnie podaje szczegóły tak samo oddalonych w czasie zdarzeń i faktów, korzystnych dla tezy o przywłaszczeniu przez oskarżoną, należących do spółki (...) kruszyw. Ta relacja świadka jest jednak, chaotyczne, niekonsekwentna i nielogiczna, pozostaje w sprzeczności z innymi zebranymi w sprawie dowodami. Trudno oprzeć ją także na zasadach doświadczenia życiowego, w tym obrotu	

gospodarczego, którego świadek ma być uczestnikiem od wielu lat. Charakterystyczne jest przy tym to, że również krytycznie do zeznań tego świadka odniósł się oskarżyciel umarżając pierwotne śledztwo w sprawie.

Okoliczności te sprawiają, że Sąd zakwestionował wiarygodność zeznań A. N. (1) w zakresie warunków nabycia, składowania i powierzenia spółce zarządzanej przez oskarżoną mienia w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacowanej rynkowej wartości 11 400 zł, mączki kwarcytowej w ilości 1469 ton o szacunkowej rynkowej wartości 293.800 zł kaolinu w ilości 1500 ton o szacowanej rynkowej wartości 51.000 zł o łącznej wartości 356.200 zł.

A. N. (1) odmiennie w swoich zeznaniach przedstawiał okoliczności zawarcia samej umowy sprzedaży, będącej konsekwencją umowy pożyczki udzielonej przez niego D. K..

W swoich pierwszych zeznaniach (13.11.2020) N. zeznał, że K. chciał pożyczyć od niego pieniądze, które miały być zabezpieczone materiałem z kopalni. Zgodził się i odbyło to się tak, że nabył

od spółki (...) sp. z o.o. dużą ilość materiału wydobytego z kopalni o wartości wyższej niż kwota pożyczki. W dniu 1 lutego 2021 roku zeznał już jednak odmiennie, że pożyczył K. pieniądze i ten miał oddać w ciągu miesiąca, a w związku z tym, że tak się nie stało, to zaproponował mu sprzedaż towaru za taką samą kwotę. W konsekwencji wpłacił do kasy taką samą kwotę i stał się właścicielem towaru, rozliczając pożyczkę. Wreszcie przed Sądem zeznał, że K. poprosił go o pożyczenie około 40 tysięcy złotych, które były związane z przygotowaniem i zbyciem kaolinu dla W.. Miał mu je oddać zaraz po transakcji. Nie pamiętał przy tym, czy zawarli jakąś umowę i w jaki sposób to uregulowali. W pewnym momencie K. poprosił go, żeby ta kwota została zamieniona na zapłatę za zakup materiałów. Trudno zatem na podstawie tak zmiennych zeznań świadka ustalić, jakie były okoliczności zawarcia i rozliczenia pożyczki oraz zawarcia samej umowy sprzedaży kruszywa. Według A. N. (1) wartość towaru miała odpowiadać kwocie pożyczki, a innym razem zaznał, że znacznie przekraczała wartość pożyczki. Nie może przy tym ująć uwadze fakt, że w czasie

tej transakcji obaj znali się stosunkowo krótko i nie byli jeszcze związani wzajemnymi wspólnymi przedsięwzięciami gospodarczymi.

Racjonalne i logiczne zatem było należyte i precyzyjne rozliczenie tej pożyczki i ewentualne jej zabezpieczenie.

1 lutego 2021 roku A. N. (1) zeznał, że dokumenty dotyczące sprzedaży sporządziła w biurze kopalni (...), która była obecna w czasie ich podpisywania. Sama M. C. zaprzeczyła jednak tym okolicznościom, zeznając przed Sądem, że nigdy nie brała udziału w rozmowach pana K. i N., nie słyszała też o żadnych umowach między nimi. W innym miejscu zeznała, że nie miała wiedzy z rozmów z panem K., że na terenie kopalni jest towar pana N..

Według A. N. (1) (zeznania z 1.02.2021r.) świadkiem umowy na temat składowania na terenie kopalni zakupionych przez niego materiałów byli M. albo P. C.. Jak wskazano wyżej M. C. zaprzeczyła tym faktom, a P. C. zeznał, że któregoś dnia D. K. razem z A. N. (1) oprowadzając go po kopalni powiedział, że ten i ten materiał należy do pana N.. Nie potrafił określić jednak, kiedy miała miejsce ta sytuacja.

W ocenie Sądu sam sposób sporządzenia dokumentów, które miały potwierdzać zawartą transakcję sprzedaży także poddaje pod wątpliwość prawdziwość twierdzeń świadka N..

W pierwszej kolejności należy wskazać, że na umowie sprzedaży widnieje jedynie podpis sprzedającego i na żadnym egzemplarzu tej umowy nie ma podpisu A. N. (1) jako nabywcy. Jeśli zgodnie z zeznaniami A. N. (1) dokument ten miał być sporządzany przez obu kontrahentów w biurze kopalni, to jak wyjaśnić złożenie pod nim podpisu tylko przez jedną ze stron umowy. Podobnie jest w przypadku podpisu na protokole przekazania towaru, który A. N. (1) miał przekazać na przechowanie na terenie kopalni. Na tym dokumencie także nie widnieje jednak jego podpis.

Na wszystkich trzech dokumentach związanych z tą transakcją towar będący przedmiotem transakcji oznaczany jest w odmienny sposób, a co więcej zmianie uległ także sposób określania jego ilości. W mowie wskazano na 125 palet łupka, który następnie stał się 125 tonami łupka. Zgodnie z postanowieniami umowy materiał miał być wydany w oryginalnym

opakowaniu a potwierdzeniem wydania miał być dokument magazynowy WZ. Jak wynika z zeznań świadków, w tym samego A. N. (1) nie doszło do wydania towaru w żadnym opakowaniu, bo sam A. N. (1) wskazywał jedynie na to, że kaolin był składowany pod wiatą, przy drodze wjazdowej na teren kopalni, mączka była składowana pod młynem, a kamień był składowany na paletach na terenie biurowo magazynowym. P. C. zeznał natomiast, że to było składowane np. w jakiejś haldzie albo w magazynie. P. C. zeznał też, że mączka była w workach na magazynie i było to gdzieś skatalogowane. Był łupek na paletach, też w magazynie. Okoliczności tych nie potwierdził jednak żaden dokument, czy dokumentacja zdjęciowa wykonana na polecenie A. N. (1).

Dokument WZ, który zgodnie z umową miał potwierdzać wydanie tego dokumentu także nie odpowiada wymogom formalnym i zawiera braki, których M. C., potwierdzając jego wypełnienie, nie potrafiła racjonalnie wyjaśnić. Stwierdziła wręcz, że z dokumentu tego wynika, że towar nie został wydany.

Gdyby przyjąć, jak w jednych z zeznań wskazał A. N. (1), że wpłacił do kasy taką samą kwotę, na jaką opiewała pożyczka, to zasadnym jest postawienie pytania, jaki dokument potwierdza dokonane tej płatności i gdzie się znajduje. Charakterystyczne jest przy tym zeznanie M. C., która podała, że nie dostała dokumentów związanych z transakcją do zaksięgowania, w tym nie dostała także wystawionej na tą okoliczność faktury VAT. A. N. (1) w jednym z pism kierowanych do oskarżonej w związku z egzekwowaniem przez nią pożyczki udzielonej (...) sp. z o.o. wbrew tym twierdzeniom M. C. wskazywał, że cała dokumentacja związana z transakcją jest w bierze w posiadaniu M. C..

Zeznaniom A. N. (1) odnośnie pozostawiania zakupionego towaru na terenie kopalni przez kolejne lata, aż do zawarcia przez T. (...) umowy dzierżawy z 2017r. przeczy dowód w postaci protokołu kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W. z dnia 20 września 2016 roku i sporządzona w ramach tej kontroli dokumentacja fotograficzna. Na podstawie kontroli stwierdzono bowiem na terenie kopalni w hali

magazynowej w okolicy budynków biurowych jedynie 2 worki łupka kwarcytowego luzem, usyp około 30 ton mączki łupka 0,2 mm i 12 ton frakcji grysowej 8-16 mm, a w hali magazynowej na dojeździe do budynków biurowych przed wyrobiskiem górniczym hałdę około 12mx20mx2m mączki kaolinowej. Jak wynika z tego dokumentu na terenie kopalni nie ujawniono 125 palet, lub 125 ton łupka kwarcytowego selekcionowanego, 1500 ton kaolinu i 1500 ton łupka kwarcytowego selekcionowanego mączki ogrodowej 0-3 mm.

W jednych z zeznań złożonych w toku śledztwa A. N. (1) zeznał, że przy okazji zawarcia umowy dzierżawy w 2017 roku sporządził dokumentację zdjęciową miejsc, gdzie składowano materiały. Przed Sądem podał jednak, że nie widział potrzeby weryfikowania ilości tych materiałów przy zawieraniu umowy. Wszyscy potwierdzali, że taka ilość istnieje. W zeznaniach ze śledztwa podał znowu odmiennie, że chciał się zabezpieczyć i dokonał inwentaryzacji materiałów w kopalni (plik z dokładną ilością przesłała mu emailem M. C.). Sporządził też dokumentację zdjęciową. Twierdzeń tych nie potwierdza jednak M. C., która zeznała, że to

A. N. (1) nakazał jej sporządzenie zdjęć i podał wartości magazynowe, które ona wpisała do pliku. Z kolei M. J. zeznał, że to on sporządził inwentaryzację, której efektów jednak nie odebrał i to on robił zdjęcia, które przesłał N..

Przedstawiona przez świadka dokumentacja zdjęciowa także nie potwierdza składowania 125 palet lub 125 ton łupka i nie wynika z niej ilość, ani rodzaj składowanych w kopalni materiałów. Co więcej nie sposób porównać kruszcu widocznego na tych zdjęciach ze stanem kopalni z okresu zawarcia umowy sprzedaży kruszcu i przekazania materiałów do składowania na terenie kopalni przez A. N. (1) w 2013 roku. Jest to także o tyle istotne, że jak zeznała M. C. w kolejnych latach była tam prowadzona produkcja i sprzedaż, a zatem materiał mógł być na nowo nanoszony np. pod młynem, jak i zbywany z tych miejsc.

A. N. (1) zeznał, że (...) sp. z o.o. zaczęła na własną rękę sprzedawać materiały zakupione od D. K.. Z przedłożonych i zabezpieczonych dokumentów wynika jednak, że faktury VAT na sprzedaż przez (...) sp. z o.o. łupka kwarcytowego mielonego o-2, łupka kwarcytowego

selekcjonowanego i łupka kwarcytowego z terenu kopalni (...) były już wystawiane przez tą spółkę w marcu i maju 2016 roku, a zatem przed ich formalnym nabyciem przez ten podmiot.

A. N. (1) zeznał także, że zgodnie umową dzierżawy T. (...) za cały okres dzierżawy, tj. od 1 lipca 2017 do 31 grudnia 2020 zapłacił z góry 24 900 złotych, co zostało wykonane zgodnie z dyspozycjami otrzymanymi od M. J.. Kwotę czynszu przelał na konta pracowników (...) Doradztwo Sp. z o.o. Dyspozycja przelewu nie opiewała jednak na kwotę równą wartości czynszu, podobnie jak suma wykonanych przelewów. Co więcej w tytule przelewów wskazano wynagrodzenie za pracę, a nie fakturę wystawioną w związku z dzierżawą. Trudno zatem przyjąć, że faktycznie przelewy te dotyczyły zapłaty czynszu dzierżawnego.

W swoich zeznaniach A. N. (1) wskazał, że umowę dzierżawy wraz z dokumentacją wielokrotnie próbował przekazać oskarżonej M. J., ale bezskutecznie i kopię przesłali jej emailem. Z dołączonej do akt dokumentacji w postaci wydruków korespondencji email wynika, że

korrespondencja ta była wysyłana na adres quartzsystem@onet.eu, który, jak sama zeznała, obsługiwała M. C.. Wcześniej służył on jej do kontaktów z A. N. (1) i F. N. w zakresie zbywanych na ich polecenie materiałów. M. C., jak sama zeznała pracowała w kopalni do 2019 roku, zatem miała także możliwość odbierana wysyłanej na ten adres korespondencji w 2017 i 2018 roku, czyli w okresie kiedy kopalnia była dzierżawiona przez (...) sp. z o.o.

A. N. (1) zeznał, że sam podjął decyzję o sprzedaży materiałów do spółki (...) sp. z o.o., likwidując własną działalność. Nie pamiętał jednak, z kim zawierał umowę sprzedaży (reprezentował obie strony umowy), nie przedstawił także samej umowy sprzedaży a jedynie fakturę VAT. Wskazał przy tym, że transakcja została zarejestrowana przez (...) Spółki (...) i było to biuro zewnętrzne w B.. Wszystkie dokumenty księgowe przekazał do tego biura. W toku postępowania nie przedstawił jednak żadnego dokumentu potwierdzającego dokonanie zaksięgowania tych dokumentów w tym biurze, ani dokumentów potwierdzających rozliczanie transakcji sprzedaży tych materiałów

przez (...) sp. z o.o. w 2016 roku. Co ciekawe stan magazynowy został utworzony przez M. C. na podstawie ustnej dyspozycji A. N. (1) w arkuszu kalkulacyjnym E., zatem nie wynikał z dokumentów księgowych prowadzonych przez owo zewnętrzne biuro z B..

A. N. (1) przed Sądem zeznał, że spółka (...) sp. z o.o. z czasem w coraz większym stopniu uczestniczyła w prowadzeniu prac w kopalni, czyli zatrudniała ludzi, posiadała sprzęt. Dodał ponadto, że prace związane z załadunkiem i sprzedażą, wykonywali pracownicy firmy (...), którzy byli zatrudnieni, albo na umowę zlecenia, albo umowę o pracę. M. C., która na terenie kopalni zajmowała się także sprawami związanymi z BHP zeznała jednak, że nie pamiętam żeby na terenie kopalni w J. pracowali pracownicy firmy (...) i gdyby pracownicy z zewnątrz mieli pracować w kopalni, to musieliby przejść szkolenie. Ona nie prowadziła takiego szkolenia dla zewnętrznych pracowników firmy (...) do pracy w kopalni w J.. P. C. zeznał natomiast, że to on dokonywał załadunku ładówką rzekomo należącą do N..

Wreszcie świadek odwoływał się w

swoich zeznaniach do postępowania związanego z egzekwowaniem przez oskarżoną pożyczki udzielonej spółce (...) sp. z o.o. W toku tego postępowania miał podnosić, że spółka jest właścicielem materiałów składowanych na terenie kopalni. Zasadne jest jednak zwrócenie uwagi na fakt, że okoliczność ta nie była podnoszona przez niego w odpowiedzi z dnia 8 sierpnia 2018 roku na wezwanie do zapłaty (np. z propozycją potrącenia wzajemnych roszczeń), a A. N. (1) poinformował pełnomocnika oskarżonej z (...) sp. z o.o. jedynie o tym, że aktualnie nie ma możliwości zwrotu całości zobowiązania wobec oskarżonej z uwagi na zdarzenia losowe, w tym załamanie się dostępności kamienia blocznego granitu w złożu w S.. Okoliczności tych nie powoła także w zarzutach od nakazu zapłaty, a dopiero w korespondencji z komornikiem. Mimo wynikającej z jego zeznań wiedzy o miejscu składowania materiałów (umowa dzierżawy) na wezwanie komornika nie wskazał miejsca składowania tego materiału, z którego komornik miał zaspokoić dochodzone roszczenie.

Zeznaniom A. N. (1) przeczą także zeznania J. L., który zeznał, że przy zawieraniu umowy

		<p>dzierżawy kopalni w 2017 roku obszedł jej teren i nie widział niczego na paletach. Pod wiatą był tylko żółty piasek z kamieniami i on to wyrzucił obok złoża na terenie kopalni. Niczego nie wywoził z terenu kopalni.</p> <p>Wskazane wyżej okoliczności sprawiają w ocenie Sądu, że opisana wyżej część zeznań świadka A. N. (1) została uznana za niewiarygodną.</p>	
2.	częściowo zeznania świadka M. J.	<p>Sąd odniósł się do zeznań świadka z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu. Przemawiał za tym przede wszystkim fakt długiej i jak wynika z zeznań świadków, zażyłej znajomości z jedną ze stron konfliktu, czyli A. N. (1).</p> <p>Zeznania M. J. dotyczące transakcji związanej z zawarciem umowy dzierżawy między (...) sp. z o.o. a (...) Doradztwo sp. z o.o. są niespójne, chaotyczne i nie współgrają z innymi dowodami dotyczącymi tej umowy.</p> <p>M. J. zeznał, że przed zawarciem umowy dzierżawy A. N. (1) pokazał mu faktury, które dotyczyły zakupu materiału skalnego i to był łupek kwarcytowy i mączka kaolinowa. M. i P. C. pokazali mu natomiast, gdzie jest</p>	

mączka kaolinowa i łupek na paletach. M. była pod wiatą, jak się wjeżdżało do kopalni i przy młynie. Twierdzeniom tym przeczą jednak sami P. i M. C.. Odmiennie też opisują oni sposób składowania materiału.

W swoich zeznaniach M. J. przeczy także sam sobie. Najpierw zeznał bowiem, że nigdy nie dysponował dokumentacją (...), po czym w tych samych zeznanych podaje, że umowa dzierżawy była chyba w segregatorze przechowywanym u niego w domu z innymi dokumentami (...)
Doradztwo sp. z o.o.

Świadek zeznał, że towar przed podpisaniem umowy dzierżawy pokazali mu M. i P. C. i była to mączka kaolinowa koloru szarego, łupek kwarcytowy na paletach. Nie pamiętał jednak ile tych palet było (między 50 – 100). Nie okazano mu zatem 125 palet łupka, ani mączki kwarcytowej. W odpowiedzi na pytanie o materiał wynikający z umowy sprzedaży, dość beztróska stwierdził, że pokazano mu materiał, który mu pokazano i nie weryfikował tego z umową ani z fakturą. W dalszej części zeznań wskazał wprost, że nie odnalazł materiału w postaci mączki ogrodowej i nie wie, skąd jest wskazany na fakturze.

Zatem podpisując umowę dzierżawy faktycznie nie widział, czy istotnie we wskazanych miejscach znajduje się materiał należący do spółki (...) sp. z o.o.

W mało przekonujący sposób świadek podawał także okoliczności ustalenia rodzaju i ilości materiału, który miał być składowany w kopalni na podstawie zawartej przez niego umowy dzierżawy. Wbrew zeznaniom A. N. (1) nie potrafił wskazać, czy rzeczywiście przeprowadził inwentaryzację materiału należącego do spółki (...) sp. z o.o. Wskazał nawet, że nie pamięta, czy ją zlecił, ale jednoznacznie stwierdził, że nie znał jej efektów. Wskazał też, że nie wie nic o ważeniu, czy mierzeniu tego materiału.

Mimo, że zapewniał o swoim działaniu w interesie spółki (...) sp. z o.o. to stwierdził, że nie wie, kto zaproponował wysokość czynszu i nie weryfikował jej wysokości z ceną rynkową. Jak wskazano wyżej, podpisując umowę z A. N. (1), nie miał nawet wiedzy, ile i jakiego materiału znajduje się faktycznie na dzierżawionym terenie.

Zupełnie nielogiczne stały się zeznania świadka po okazaniu mu protokołu kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we

		<p>W.. Stwierdził wówczas wprost, że nie może wyjaśnić dlaczego w czasie kontroli nie odnaleziono łupka na paletach, kaolinu szarego i mączki, bo go wtedy nie było.</p> <p>Zeznania M. J. są wreszcie sprzeczne z zeznaniami J. L., który od września 2017 roku dzierżawił całą kopalnię. M. J. zeznał w szczególności, że był w kopalni kilka miesięcy po odwołaniu go z funkcji wiceprezesa (sierpień 2017 roku) i ten materiał chyba tam jeszcze był.</p> <p>Analiza zeznań świadka prowadzi do wniosku, że w sposób nieudolny próbuje wyjaśniać swoje działania w spółce (...) sp. z o.o. realizowane jedynie w interesie i na żądanie A. N. (1), z którym pozostawał w zażyłych relacjach i dla którego nadal pracował po odwołaniu z funkcji członka zarządu spółki. Okoliczności te w połączeniu ze wskazanymi wyżej sprzecznościami w zeznaniach tego świadka nie pozwoliły uznać tej części jego relacji za wiarygodną.</p>	
3.	częściowo zeznania świadków P. C. i M. C.	<p>Przy ocenie zeznań tych świadków Sąd miał na uwadze konflikt, w jakim oboje pozostają z rodziną oskarżonej i samą A. K. oraz relacje, jakie łączyły świadków z A. N. (1).</p> <p>Oboje nie potrafili jednoznacznie określić,</p>	

na jakich zasadach wykonywali czynności dla A. N. (1), będąc zatrudnionymi w spółce (...) Sp. z o.o. a nie (...) sp. z o.o. P. C. najpierw zeznał, że prawdopodobnie był związany jakąś umową z A. N. (1), który wydawał mu polecenia, a zaraz potem zeznał, że robił to dla A. N. (1) jedynie koleżeńsko. Wskazał, że przyjmował zlecenia, obsługiwał klientów N., którym ładował i ważył towar, za co N. nic mu nie płacił. Podobnie M. C. podała, że A. N. (1) poprosił ją, aby wystawiała faktury i nic jej za to nie płacił, a ona robiła to „na zasadzie koleżeństwa”. Należy podkreślić, że świadek nie tylko wystawiała faktury dla T., ale też obsługiwała skrzynkę email do kontaktów w sprawie zakupów, której nazwa w żaden sposób nie była powiązana ze spółką (...) sp. z o.o. Z zebranych dowodów wynika ponadto, że klienci kontaktując się z kopalnią pod ogólnie dostępnym w internecie telefonem nie wiedzieli, że P. C., czy M. C. oferują im towar należący do innego podmiotu, aniżeli rzeczywisty właściciel kopalni. P. C. nikogo z tego błędu nie wyprowadzał. Świadczy to o konflikcie interesów obojga świadków, którzy z nieznanых powodów faktycznie pracowali dla dwóch różnych

podmiotów, nie informując o tym swojego pracodawcy.

Za odmową wiarygodności relacji świadków przemawia ponadto ich zmienność i niekonsekwencja oraz wzajemne sprzeczności.

M. C. zeznała przed Sądem, że nigdy nie brała udziału w rozmowach K. i N., nie słyszała też o żadnych umowach między nimi. W innym miejscu zeznała, że nie miała wiedzy z rozmów z K., że na terenie kopalni jest towar N.. W trakcie przesłuchania w dniu 11 marca 2021 r. zeznała jednak, że wypisała osobiście fakturę sprzedażową kruszywa, a po wypisaniu na komputerze biurowym tej faktury, przekazała ją D. K..

P. C. zaprzeczył, aby znał firmę (...), potwierdzając jedynie znajomość z A. N. (1). Trudno dać wiarę takim twierdzeniem, skoro w 2016 roku obsługiwał sprzedaż kruszywa dla tej firmy, dla której były wystawiane także dokumenty sprzedażowe (wg M. C. faktury i dokumenty WZ), które z racji zakresu swoich czynności musiał widzieć. Jego żona zeznała, że dostała dokument WZ od kierownika kopalni, czyli jej męża i na tym WZ

był określony sprzedający, kupujący i materiał.

Zeznania tych świadków różnią się od siebie i od zeznań A. N. (1) i M. J. w zakresie opisywania rodzaju i miejsca składowania materiału należącego najpierw do A. N. (1) a potem do spółki (...) sp. z o.o.

P. C. zeznał, że kaolin był na dole przy wjeździe do kopalni w hali w tak zwanym magazynie. I tam nic innego nie było tylko ten kaolin. M. natomiast znajdowała się w workach też na magazynie i było to gdzieś skatalogowane. Łupek był za to na paletach, też w magazynie. M. C. zeznała jednak, że jak się wchodziło do magazynu, to po prawej stronie znajdował się kaolin żółty, a po lewej szary lub czarny, a na górze w workach big-bag kaolin biały. Z wykonanych przez M. J. albo M. C. zdjęć nie wynika jednak takie umiejscowienie podobnych do opisywanych materiałów. Takiego sposobu ich składowania nie potwierdza także protokół kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W..

Oboje świadkowie różnili się także w określaniu ilości składowanych palet z łupkiem kwarcytowym. P. C. zeznał, że widział tyle palet załadowanych łupkami i podejrzewa,

że było ich więcej niż 125. Te palety były różnie poustawiane, między innymi przy wjeździe do kopalni, z tyłu za budynkiem biurowym, na terenie wyrobiska. Jednocześnie jednak zaznaczył, że palety A. N. (1) leżały w magazynie, po lewej stronie jak się wjeżdża na kopalnię. Na żadnych z wykonanych zdjęć, w tym z protokołu kontroli, nie ujawniono takiej ilości palet, ani palet z łupkiem w magazynie. M. C. podała natomiast, że na drodze dojazdowej mogło być po jednej stronie około 20 palet, z tyłu biura też z 20, a na wyrobisku mogło być też 20-30, czyli łącznie około 60-70 palet. W innym miejscu zeznała, że big-bagów z łupkiem było maksymalnie 20 sztuk, po czym stwierdziła, że ona tyle widziała. Jednocześnie w charakterystyczny sposób zeznała, że mogło być więcej, mogło być mniej, w zależności od dnia ta ilość się zmieniała. Odmiennie zatem od zeznań jej męża, A. N. (1) i M. J. wskazała, że materiał był odbierany i dokładany, a zatem nie leżał cały czas w tym samym miejscu i w tej samej ilości. Odmiennie od męża stwierdziła również, że nigdy nie doliczyła się 125 palet. Co więcej zeznała, że także w 2013r. nie było

125 palet załadowanych łupkiem.

Nielogiczne i sprzeczne są także zeznania P. C., dotyczące ładowarki, którą obsługiwał, a która miała należeć do A. N. (1). Po pierwsze zeznał, że to A. N. (1) poinformował go o zakupie tej ładowarki, a on sam nie wdział, żadnych dokumentów tej maszyny, mimo że był kierownikiem kopalni. Po drugie ładowarka musiała być dopuszczona do ruchu na kopalni, a ta czynność należy właśnie do kierownika kopalni. P. C. zeznał jednak, że on jej do ruchu nie dopuszczał.

M. C. zeznała sprzecznie z zeznaniami J. L., że jeszcze w sierpniu 2019r. cały towar A. N. (1) znajdował się w kopalni. Ponadto, mimo że zajmowała się obsługą biurową kopalni jednocześnie ustalając stan magazynowy materiału należącego do A. N. (1), to stwierdziła, że nie pamięta, czy w stanach magazynowych kopalni wykazywano materiał należący do A. N. (1).

P. C. i M. C. nie potrafili racjonalnie odnieść się do okazanego im protokołu kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W. z 2016 roku, w szczególności wskazać rodzaju i ilości materiału ujętego w umowie sprzedaży i fakturze VAT z 2016 roku.

		<p>Wskazane wyżej sprzeczności i rozbieżności w zeznaniach świadków sprawiły, że Sąd nie uznał ich za wiarygodny dowód, służący do ustalenia stanu faktycznego dotyczącego składowania i powierzenia materiału spółce zarządzanej przez oskarżoną.</p>	
4.	częściowo zeznania świadka D. K.	<p>W ocenie Sądu zeznania świadka złożone przed Sądem budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności. Są chaotyczne, niespójne i sprzeczne z wcześniej składanymi w śledztwie, które nie były tak jednoznaczne w zakresie zawarcia z A. N. (1) umowy pożyczki a potem umowy sprzedaży. Świadek pozostaje w konflikcie z A. N. (1), co prawdopodobnie także wpływa na treść jego relacji, podobnie jak ma to miejsce w przypadku samego A. N. (1).</p> <p>D. K. zeznał, że 2013 roku A. N. (1) udzielił mu pożyczki w kwocie 27 tysięcy złotych, podczas gdy w śledztwie nie wykluczał pożyczki w kwocie 43 500 złotych. Podał także, że była sporządzona umowa zabezpieczona wekslem in blanco. O takich uzgodnieniach nie zeznał jednak w trakcie śledztwa.</p> <p>Treść jego zeznań składanych w Sądzie w zakresie relacji z A. N. (1)</p>	

		<p>jest dość specyficzna i w wielu miejscach ogranicza się do przywoływania przez świadka swojej niewiedzy na temat rodzaju działalności i współpracy z A. N. (1). Stoi to w wyraźnej sprzeczności z zakresem tej współpracy, a zwłaszcza sposobu zaangażowania A. N. (1) w podmioty, których udziałowcem byli członkowie rodziny D. K. i samego A. N. (1).</p>	
5.	<p>umowa sprzedaży faktura VAT nr (...) kopia dokumentu WZ</p>	<p>Jak wskazano wyżej dokumenty te budzą wątpliwości w zakresie okoliczności ich sporządzenia, w tym celu i sposobu, w jaki zostały wytworzone oraz osób, które je sporządzały i podpisywały.</p> <p>Biegły z zakresu badania pisma nie potwierdził, że na umowie znajduje się podpis D. K.. Na umowie nie ma także podpisu nabywcy, mimo że A. N. (1) miał tym dokumentem dysponować i sam przekazał go prokuratorowi w toku śledztwa.</p> <p>Umowa nie została podpisana przez drugą ze stron tego zobowiązania. Podpis samego zbywcy budzi wątpliwości, co do jego autentyczności.</p> <p>Umowa mimo zawarcia jej w ramach prowadzonych przez stron działalności gospodarczej nie znalazła potwierdzenia w</p>	

		<p>dokumentacji prowadzonej w związku z tą działalnością. M. C. zeznała wprost, że nie dostała dokumentów związanych z transakcją do zaksięgowania, w tym nie dostała także wystawionej na tą okoliczność faktury VAT. Jeśli istotnie umowa ta została sporządzona we wskazanym czasie, to jej konsekwencją winno być wytworzenie dokumentów potwierdzających taką transakcję w księgowości prowadzonej dla podmiotu gospodarczego D. A. N. (1). Takiej dokumentacji w trakcie postępowania jednak nie przedstawiono.</p> <p>Wszystkie dokumenty w odmienny sposób określają przedmiot umowy, stosując różną nomenklaturę i jednostki miernicze.</p> <p>Dokument WZ, który miał być sporządzony do tej umowy nie zawierał niezbędnych danych i nie potwierdzał zatem wydania towaru.</p>	
6.	<p>faktura VAT nr (...)</p> <p>umowa dzierżawy</p> <p>faktura VAT nr (...)</p> <p>dyspozycja przelewu</p> <p>wydruk z rachunku bankowego</p>	<p>Podobnie, jak wskazane wyżej dokumenty, dowody te Sąd zakwestionował w zakresie ich wiarygodności, co do potwierdzenia nimi określonych zdarzeń gospodarczych oraz czasu, celu i sposobu, w jaki zostały wytworzone.</p> <p>Mimo powoływania się przez A. N. (1)</p>	

na zawarcie umowy sprzedaży, dokument ten nie został przez niego przedstawiony, ani ujawniony w jakikolwiek inny sposób w tok śledztwa. Jest to o tyle istotne, że A. N. (1) występował po obu stronach umowy i nie potrafił określić, kto był przez niego umocowany do działania w imieniu jednej ze stron tego kontraktu.

Faktura VAT została sporządzona bez faktycznego ustalenia rodzaju i ilości zbywanego zgodnie z nią materiału skalnego, albowiem nikt wówczas nie przeprowadził inwentaryzacji terenu kopalni.

Umowa dzierżawy została zawarta także bez przeprowadzenia faktycznej inwentaryzacji materiału na podstawie dowolnego oświadczenie jednej ze stron tej umowy, która także jednostronnie ustaliła czynsz dzierżawny. Umowy tej nie przekazano nowemu zarządowi spółki.

Faktura dotycząca dzierżawy także nie została we właściwy sposób zaksięgowana w dokumentach spółki i wskazana na niej kwota różniła się od wystawionej do niej dyspozycji przelewu.

Dyspozycja przelewu została wystawiona przez

		<p>M. J. w kwocie nieodpowiadającej kwocie z faktury, a nadto nie wskazano do płatności rachunku spółki (...) sp. z o.o., ale rachunki jej pracowników. Nowy zarząd spółki nie mógł zatem także poprzez analizę rachunku bankowego uzyskać wiedzy na temat tej transakcji.</p> <p>Wydruki przelewów nie potwierdzają zapłaty czynszu dzierżawnego, albowiem w ich tytułach nie wskazano numeru faktur VAT, za która miała być uiszczona zapłata, ale określono je jako wynagrodzenie za pracę.</p>	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	Uniewinnienie	pierwszy	A. K.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala na przypisanie oskarżonej sprawstwa zarzucanego jej czynu. Zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 sąd wydaje wyrok uniewinniający. Okolicznościami wskazanymi w art. 17			

§ 1 pkt. 1 k.p.k. jest między innymi brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, natomiast z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wynika, że okolicznością taką jest brak w określonym zachowaniu, będącym przedmiotem oceny prawnokarnej, znamion czynu zabronionego. Obie te okoliczności zaistniały w przypadku oskarżonej A. K., co skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego. Należy przy tym zaznaczyć, że druga okoliczność była rozważana przy hipotetycznym założeniu faktycznego i skutecznego nabycia przez A. N. (1) od D. K. jakiegokolwiek materiału skalnego i składowania go choćby w części na terenie kopalni (...). Te hipotetyczne rozważania niejako dodatkowo wzmacniają podstawy uniewinnienia oskarżonej.

Na wstępie należy wskazać, że ewentualna odpowiedzialność oskarżonej za zarzucane jej przestępstwo wynikać może z pełnienia przez nią funkcji prezesa zarządu spółki (...) Doradztwo sp. z o.o., na którą została powołana w sierpniu 2017 roku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zebrane dowody nie potwierdzają

faktu istnienia rzeczy, o których mowa w akcie oskarżenia, a które na podstawie umowy dzierżawy miałyby zostać powierzone spółce (...) sp. z o.o., której prezesem od 2017 roku była właśnie oskarżona.

Po drugie te same dowody nie potwierdziły także samej wiedzy oskarżonej, na temat jakiegokolwiek powierzenia zarządzanej przez nią spółce mienia spółki (...) sp. z o.o., której oskarżona była udziałowcem.

Z niewiarygodnych zeznań A. N. (1) nie wynika, aby doszło do nabycia przez niego kruszywa w postaci 125 ton łupka kwarcytowego, mączki kwarcytowej w ilości 1500 ton i kaolinu także w ilości 1500 ton. Faktu tego nie potwierdzają także inne dowody, oceniane przez pryzmat zasad racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zasadnym w tym miejscu jest przywołanie decyzji o umorzeniu śledztwa z dnia 29 czerwca 2021r., w której prokurator doszedł pierwotnie do analogicznych wniosków. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, uchylając w tym zakresie postanowienie prokuratora wskazał, że decyzja ta była przedwczesna. Z analizy uzasadnienia wydanego

postanowienia wynika przy tym, że Sąd na tym etapie postępowania dokonał odmiennej od prokuratora oceny dowodów w postaci zeznań A. N. (1), M. J., M. C. i P. C.. Co istotne na ówczesnym etapie Sąd nie dysponował szczególnie ważnym dla sprawy dowodem w postaci protokołu kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W., do którego zapisów żaden z przywołanych świadków nie potrafił się racjonalnie odnieść w kontekście przedstawianych przez siebie okoliczności składowania do 2017 roku całości rzekomo nabytego przez A. N. (1) materiału. Uzupełnione postępowanie dowodowe, w tym ponowne wnikliwe przesłuchanie wskazanych świadków i oskarżonej oraz analiza zebranych dokumentów potwierdziła, zdaniem Sądu pierwotną konstatację oskarżyciela o braku dowodów potwierdzających popełnienie przez oskarżoną przestępstwa.

Chronologiczna analiza wydarzeń związanych z rzekomym powierzeniem oskarżonej mienia należącego do (...) Sp. z o.o. prowadzi do następujących wniosków.

Umowa sprzedaży, do której miało dojść w 20 września 2013 roku, miała zostać potwierdzona 4

dokumentami, z których każdy budzi wątpliwości.

Po pierwsze sama umowa nie została podpisana przez drugą ze stron tego zobowiązania. Podpis samego zbywcy budzi wątpliwości, co do jego autentyczności. Umowa mimo zawarcia jej w ramach prowadzonych przez stron działalności gospodarczej nie znalazła potwierdzenia w dokumentacji prowadzonej w związku z tą działalnością. M. C. zeznała wprost, że nie dostała dokumentów związanych z transakcją do zaksięgowania, w tym nie dostała także wystawionej na tą okoliczność faktury VAT. W innej części swoich zeznań podała, że nie pamięta, czy zbyty towar był ujęty w ewidencji stanów magazynowych. Gdyby tak było, to niezrozumiałe stałoby się sporządzenie przez M. C. takiego zestawienia dla firmy (...) sp. z o.o. w arkuszu kalkulacyjnym dopiero kilka lat później na polecenie A. N. (1), który podał jej te dane na podstawie faktury, którą wystawił reprezentując dwie strony umowy sprzedaży, którą owa faktura potwierdzała.

Wszystkie dokumenty w odmienny sposób określają przedmiot umowy, stosując różną nomenklaturę i jednostki miernicze. Na fakturze

VAT nr (...) nie ma już oznaczenia ilości towaru o nazwie „łupek kwarcytowy selekcyonowany” jako 125 palet, ale posłużono się określeniem 125 ton. M. ogrodowa z umowy sprzedaży nazwana jest „łupkiem mielonym” o frakcji 0-2, bez określenie jednostek miary. W protokole przekazania do umowy ponownie posłużono się określeniem łupek selekcyonowany na paletach, a pozycja określona wcześniej jako „łupek mielony” nazwana jest jako „mączka ogrodowa 0-3 mm”. W dalszych dokumentach dotyczących tych rzeczy także stosowano różne nazewnictwo, nie pozwalające faktycznie zidentyfikować tożsamości materiału. Co więcej sam M. J. stwierdził, że niektórych określeń w ogóle nie zna i się nimi nie posługiwał.

Dokument WZ, który miał być sporządzony do tej umowy nie zawierał niezbędnych danych i nie potwierdzał zatem wydania towaru, co także wprost stwierdziła w swoich zeznaniach M. C.. Jest to o tyle istotne, że przedmiotem umowy sprzedaży z 2013 roku były rzeczy oznaczone tylko co do gatunku. Zgodnie z art. 155 § 2 k.c., jeżeli przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy oznaczone tylko

co do gatunku, do przeniesienia własności potrzebne jest przeniesienie posiadania rzeczy. Art. 535 § 1 k.c. samego przejścia własności rzeczy nie reguluje, przede wszystkim nie określa, czy i w jakiej chwili umowa sprzedaży pociąga za sobą skutek w postaci przeniesienia własności rzeczy. Kwestia ta jest uregulowana właśnie w przywołanym art. 155 k.c. Materiał skalny w postaci łupka kwarcytowego, kaolinu, czy mączki ogrodowej z całą pewnością stanowił rzecz oznaczoną co do gatunku, albowiem zostały one określone tylko według ich cech rodzajowych, gatunkowych, tj. właściwych dla większej liczby przedmiotów. Zatem dla skutecznego przeniesienia własności tych rzeczy oprócz samego zawarcia umowy dla wywołania jej skutku rozporządzającego konieczne było także przeniesienie ich posiadania. Nawet gdyby przyjąć, że umowa sprzedaży zawarta między A. N. (1) a spółką (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez D. K. była zawierana na zasadach określonych w art. 348 k.c. lub 349 k.c. (przeniesienie posiadania poprzez wydanie dokumentów, pozwalających na rozporządzanie rzeczą; kontynuacja posiadania

przez dotychczasowego samoistnego posiadacza, który staje się posiadaczem zależnym), to i tak warunkiem koniecznym skuteczności takiego rozporządzenia było dokonanie indywidualizacji rzeczy oznaczonych co do gatunku, pozwalającej na stwierdzenie, które z nich są przedmiotem umowy. Zatem nawet przy kupnie rzeczy oznaczonej co do gatunku i odstawionej z zamiarem odebrania w terminie niejednoczesnym z zawarciem umowy sprzedaży, konieczne jest skonkretyzowanie i wybranie takiej rzeczy z gatunku, połączone z jej indywidualizacją, pozwalającą na stwierdzenie, które z nich są przedmiotem umowy (Gudowski Jacek - red., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom II. Własność i inne prawa rzeczowe, wyd. II, WK 2016). Treść umowy z dnia 20 września 2013 roku zdaje się wskazywać, że sporządzający ją miał świadomość takich obwarowań, czego potwierdzeniem jest zapis o tym, że materiał miał być wydany w oryginalnym opakowaniu a potwierdzeniem wydania miał być dokument magazynowy WZ. Ponadto sporządzono „protokół przekazania do umowy z dnia 20.09.2013r.”, zgodnie z którym lupek kwarcytowy został

przekazany na bezpłatne przechowanie na terenie Kopalni (...). Jak wynika jednak z poczynionych ustaleń, w tym zeznań wszystkich świadków, zbywany materiał w postaci kaolinu i mączki ogrodowej nie był opakowany, ale miał być przez lata składowany luzem, a łupek kwarcytowy oznaczony w umowie w ilości palet (ewentualne opakowanie) na dokumencie wydania i WZ był już oznaczony w tonażu, który nie odpowiadał faktycznej wadze 125 palet załadowanych łupkiem. Na marginesie należy tylko wskazać, że M. C. zeznała, że w 2013 roku nie było na terenie kopalni 125 palet załadowanych łupkiem.

Zatem już choćby powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że zawarta pomiędzy spółką (...) a A. N. (1) umowa sprzedaży była bezskuteczna, skoro nie dochowano zasad zawierania tegoż kontraktu, czyli nie zindywidualizowano materiału w sposób, pozwalający na stwierdzenie, które z rzeczy oznaczonych co do gatunku są przedmiotem umowy. Co za tym idzie, A. N. (1) nigdy nie nabył własności opisanych w zarzucie przedmiotów. W taki sam sposób należało traktować kolejną umowę sprzedaż, na mocy której

A. N. (1) miał przenieść własność tych rzeczy na (...) sp. z o.o. w 2016 roku. Co istotne w żaden sposób nie weryfikował, czy rzeczy te nadal pozostawały na terenie kopalni, co było tym trudniejsze, że wcześniej nie dokonano ich indywidualizacji. Już same te ustalenia prowadzą do wniosku, że oskarżona nie mogła dokonać przywłaszczenia opisanych w zarzucie rzeczy (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 lutego 2018 r. II AKa 7/18, LEX nr 2511537). Na marginesie można przy tym dodać, że dochodzenia swoich roszczeń przez A. N. (1) na podstawie tak zawartej umowy przed sądem cywilnym najprawdopodobniej zakończyłoby się zakwestionowaniem skuteczności takiego rozporządzenia własnością rzeczy i oddaleniem powództwa.

W ocenie Sądu zaprzeczeniem faktycznego przekazania materiałów spółce (...) sp. z o.o. jest także swobodne ustalanie ich wartości na różnych etapach rzekomego ich składowania. Pierwotnie wartość ich miała wynosić 43.050 zł, a następnie w umowie sprzedaży pomiędzy D. A. N. (1) a (...) Sp. z o.o. już tylko 23.985 zł, a następnie sam A. N. (1) jeszcze

inaczej wskazywał ich wartość w korespondencji z komornikiem, a wreszcie inaczej określano ją w fakturach VAT wystawionych przez (...) Sp. z o.o. dla dalszych kontrahentów tej spółki. Sam A. N. (1) zeznał, że była to cena promocyjna, ale trudno zaakceptować pogląd, że niemal dziesięciokrotnie przekraczała wartość udzielonej pożyczki, którą miała zabezpieczać, ewentualnie rozliczać. Trzeba bowiem podkreślić, że do tych umów miało dojść w tym samym roku, a zatem oprocentowanie pożyczki wyniosłoby kilkaset procent.

Jak wskazano wyżej przy okazji oceny zeznań świadków A. N. (1), M. J., P. C. i M. C. nie potrafili się oni racjonalnie ustosunkować do treści protokołu kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W. z dnia 20 września 2016r. (...). (...).35. (...)). Z jego treści wynika, że kontrola Urzędu Górniczego obejmowała cały obszar kopalni i nie wykazała, aby na terenie kopalni znajdowały się materiały, które ujęto w umowie sprzedaży z 2013r. Zawarta w tym protokole dokumentacja zdjęciowa potwierdza, że na terenie kopalni w trakcie jej przeprowadzania w 2016 roku nie było materiałów,

które według A. N. (1) były tam w czasie zawierania umowy dzierżawy, a według M. i P. C. były tam jeszcze przez następne lata, aż do 2019 roku (zakończyli wówczas pracę w kopalni). Jak wskazano wcześniej dowód w postaci protokołu kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W. z dnia 20 września 2016r. miał istotne znaczenie dla oceny wiarygodności relacji przywołanych wyżej świadków i potwierdza, że już w 2016 roku nie było na ternie kopalni ilości i asortymentu materiałów ujętych w zarzucie aktu oskarżenia, a tym bardziej w ilościach wskazanych przez A. N. (1) M. C. jako towar ujęty w zestawieniu stanu magazynowego i podlegający dalszej sprzedaży przez (...) sp. z o.o. Z zebranych dowodów wynika przy tym, że od daty rzekomego nabycia 2013 roku, aż do chwili złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa A. N. (1) nigdy nie weryfikował stanu i ilości tego materiału. Zatem w czasie zawierania umowy dzierżawy z 2017 roku także nie widział, czy istotnie materiał ten tam się znajduje.

A. N. (1) zeznał, że umowa dzierżawy zawarta w 2017 roku, mająca faktycznie charakter umowy składu, została zawarta w celu zabezpieczenia należącego

do niego materiału znajdującego się na terenie kopalni (...). Poprzez określenie części dzierzawionej nieruchomości wskazywał zatem miejsce składowania nabytego materiału. W uzasadnieniu postanowienia o uchyleniu orzeczenia o umorzenia śledztwa Sąd Okręgowy nakazał przeanalizowanie dokumentacji komorniczej związanej z prowadzoną na wniosek oskarżonej egzekucją pożyczki. Analiza tej dokumentacji także nie potwierdza jednak okoliczności składowania, a w konsekwencji powierzenia oskarżonej rzeczy należących do (...) sp. z o. o. Jak wskazano już wyżej przy okazji oceny zeznań A. N. (1), przez cały proces dochodzenia należności (wezwania do zapłaty, postępowanie sądowe), nie podnosił on możliwości zaspokojenia się przez oskarżoną z należącego do jej dłużnika materiału, znajdującego się faktycznie w jej dyspozycji. Ze wszelkich miar logicznym wydaje się wszak możliwość rozliczenia wzajemnych roszczeń w ten właśnie sposób i to już w odpowiedzi na pierwsze wezwania do zapłaty. Tak się jednak nie stało i w tej odpowiedzi A. N. (1) nie wspomniał o dysponowaniu przez oskarżoną, należącym do

spółki majątkiem w postaci składowanego na terenie kopalni materiału, który miał być powierzony zarządzanej przez nią spółce. Podobnie tej okoliczności nie podniósł w zarzutach do wydanego nakazu zapłaty. A. N. (1) uczynił to dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego. W toku tej egzekucji komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w G. R. Ł. na skutek skargi dłużnika na postanowienie o umorzeniu egzekucji wezwał A. N. (1) do wskazania miejsca przechowywania mienia ruchomego wskazanego przez dłużnika T. (...) Sp z o.o., które miało znajdować się kopalni łupków kwarcytowych (...) i z którego miała być prowadzona egzekucja. A. N. (1) nie wskazał jednak komornikowi tego miejsca, choć miał wówczas dysponować umową dzierżawy z dnia 30 czerwca 2017 roku, która faktycznie te miejsca określała.

W tym miejscu Sąd wskazuje, że nawet gdyby istotnie ustalono, że na terenie kopalni (...) w 2017 roku znajdował się jakiś kruszec należący do T. (...) sp. o.o., to nie doszło do powierzenia tego mienia oskarżonej, a tym samym nie mogła ona swoim zachowaniem wyczerpać znamion przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Nawet gdyby tego mienia jej nie powierzono, to brak jest także podstaw do przypisania jej popełnienia przestępstwa przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, opisanego w art. 284 § 1 k.k.

Przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., dopuszcza się te, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Powierzenie cudzej rzeczy ruchomej sprowadza się do przekazania władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Innymi słowy oznacza przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nim jak swoją własnością (por. Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). Podstawą takiego powierzenia może być dowolna umowa przewidująca jako jej element składowy właśnie przeniesienia władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem jej zwrotu.

Jak wynika z zebranych dowodów oskarżona nie miała żadnej wiedzy o zawarciu umowy dzierżawy części terenu kopalni między M. J., działającym w imieniu (...)

Doradztwo sp. z o.o. a A. N. (1), działającym w imieniu (...) sp. z o.o. Umowa ta dotyczyć miała dzierżawy miejsc składowania kruszców znajdujących się na terenie nieruchomości położonych w J. w gminie P.. W umowie tej opisano jednak tylko trzy miejsca składowania kruszców, nie wskazując przy tym, ile i jakiego kruszcu w każdym z nich się znajduje. Stan przedmiotu dzierżawy miał być stwierdzony w protokole przekazania sporządzonym nie później niż w terminie 3 dni. Takiego dokumentu A. N. (1) jednak nie przedstawił, syndyk masy upadłości spółki nie ujawnił go także w dokumentacji spółki (...) sp. z o.o. Mimo to w korespondencji z oskarżoną A. N. (1) określał tą umowę faktyczną umową składu. Jak wskazano już wcześniej przy okazji jej zawarcia nie dokonano faktycznej inwentaryzacji materiału, w tym szczególnie jego zważenia, obmierzenia. W ocenie Sądu brak jest zatem podstaw do przyjęcia, aby na podstawie takiej umowy dzierżawy powierzono spółce (...) sp. z o.o. mienie ruchome w postaci 88 ton łupka kwarcytowego o szacunkowej wartości rynkowej w kwocie 11.400 złotych, mączki kwarcytowej w ilości 1469 ton o szacunkowej

rynkowej wartości w kwocie 293.800 złotych i kaolinu w ilości 1500 ton o szacunkowej rynkowej wartości w kwocie 51.000 złotych, tj. materiału o łącznej wartości 356.200,00 złotych. Umowa dzierżawy nie została w ogóle przekazana oskarżonej, gdy objęła funkcję prezesa zarządu spółki będącej stroną tej umowy. M. J. zeznał, że nie przekazał oskarżonej dokumentów, związanych z tą umową. Umowę zabrał do siebie i wraz z innymi dokumentami (...) Doradztwo sp. z o.o., które przechowywał u siebie w domu i nigdy nie przekazał tych dokumentów oskarżonej. Brak jest potwierdzenia przekazania tej umowy oskarżonej także przez A. N. (1), o czym Sąd wypowiedział się już przy okazji oceny jego zeznań i analizy posługiwania się adresem email quartzsystem@onet.eu, który nie był adresem oskarżonej, ani zarządzanej przez nią spółki. Dla przyjęcia, że oskarżona jako prezes zarządu (...) Doradztwo sp. z o.o. przywłaszczyła powierzone spółce mienie koniecznym było wykazanie, że o takim powierzeniu przed objęciem przez nią tej funkcji wiedziała, dokonując czynności przywłaszczenia (także nie udowodnionej). Żaden dowód faktu tego

jednak nie potwierdza i w związku z tym wobec braku jej wiedzy o powierzeniu mienia nie sposób przypisać jej odpowiedzialności za przywłaszczenia powierzonego mienia.

Poza brakiem wiedzy o powierzeniu spółce (...) mienia należącego do (...) sp. z o.o. Sąd nie doszukał się w żadnym zachowaniu oskarżonej znamienia samego przywłaszczenia mienia.

Jako przywłaszczenie powszechnie już przyjmuje się rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym, z wykluczeniem osoby uprawnionej (por. Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). Jego istota sprowadza się do uzewnętrznienia zachowania sprawcy, czyli ustawowego rozporządzenia rzeczą ruchomą poprzez włączenie jej do swojego majątku albo wykonywanie w stosunku do niej innych uprawnień właścicielskich. Sprawca przywłaszczenia działa zatem z zamiarem pozbawienia własności rzeczy jej właściciela. Ów zamiar może się przejawiać np. w bezprawnym zatrzymaniu

cudzej rzeczy, odmowie jej zwrotu, któremu towarzyszy cel w postaci uczynienia z rzeczy swoje własności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 września 2019 r. II AKa 122/19, LEX nr 2766155). Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby na terenie kopalni w okresie od września 2017 roku do października 2020 roku znajdowało się mienie objęte zarzutem. Jak wskazano szczególnie znaczenie ma dla tych ustaleń protokół kontroli Okręgowego Urzędu Górniczego we W.. Faktycznie oskarżyciel przyjął za podstawę postawionego oskarżonej zarzutu oświadczenie A. N. (1), który sam nie weryfikował w 2017 roku, czy istotnie na terenie kopalni (...) znajduje się materiał, który miał nabyć wcześniej od spółki (...), a potem samemu zbyć spółce, której był udziałowcem. Poza tym należy wskazać, że jeśli istotnie, jak zeznał A. N. (1), całą historię tego materiału znali P. C. i jego żona, którzy pracowali nieprzerwanie na terenie kopalni do 2019 roku, to musieli mieć wiedzę o tym, co stało się do 2016 roku (kontrola) ze 125 paletami łupka kwarcytowego i pozostałą częścią z 3 000 ton kruszcu (kaolinu, mączki), której tylko niewielką część ujawniono

w czasie przeprowadzonej kontroli. Wreszcie, gdyby istotnie, jak zeznali, materiał znajdował się w kopalni do 2019 roku, to trudno wyjaśnić, jakie czynności rozporządzające cudzym mieniem miała wykonywać oskarżona, skoro od 2017 roku kopalnię dzierżawiła spółka (...) Sp. z o.o., prowadząc tam wydobywanie i sprzedaż. Oznacza to bowiem, że ten dzierżawca nie zbył żadnego materiału należącego do spółki (...) sp. z o.o., którego nota bene sam na terenie kopalni nie ujawnił obejmując ją w posiadanie. Skoro P. C. miał wiedzieć, który materiał należy do A. N. (1), to wiedziałby o jego zbyciu przez J. L., który sam wydzierżawił kopalnię krótko po podpisaniu umowy dzierżawy z czerwca 2017 roku, a którego pracownikami w czasie tej dzierżawy mieli być P. C. i M. C..

Wreszcie należy wskazać, że A. K. nie widziała o zbyciu przez A. N. (1) materiału skalnego na rzecz T. (...), a zatem o możliwości zadysponowania cudzą rzeczą ruchomą. A. N. (1) zeznał wprost, że o sprzedaży nie informował A. K.. Nie miała ona także dostępu do dokumentów spółki (...) sp. z o.o.

Przywołane wyżej okoliczności nie potwierdzają zasadności

postawionego oskarżonej zarzutu i skutkować musiały wydaniem wobec niej wyroku uniewinniającego.			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
KOsztY procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Na podstawie 632 pkt. 2 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej A. K. poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 12 689,80 zł.</p> <p>Na kwotę tą składały się przedstawione przez nią koszty stawiennictwa w sądzie (wykaz wydatków) oraz poniesione przez nią koszty obrony.</p> <p>Artykuł 616 § 1 k.p.k. stanowi, że do kosztów procesu należą także uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Zatem w razie wydania wyroku uniewinniającego zasadą jest zwrot przez Skarb Państwa uzasadnionych wydatków poniesionych przez oskarżonego, w tym poniesionych przez niego kosztów obrony.</p> <p>Koszty obrony Sąd zasądził w kwocie 600 złotych za postępowania przygotowawcze (§ 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) i w podwójnej wysokości za postępowanie sądowe, kierując się w tym zakresie dyspozycjami § 11 ust. 2 pkt. 5 i § 15 ust. 3 oraz</p>	

§ 17 pkt. 1 przywołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

W przypadku opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia zwrotu kosztów obrony, przyznawane wynagrodzenie podlegają określonym limitom. Zasądzenie kosztów obrony wyższych od wskazanych powyżej stawek minimalnych wymaga wykazania i ustalenia okoliczności uzasadniających takie rozstrzygnięcie wymienionych w § 15 ust. 3 przywołanego rozporządzenia i wówczas ocenie sądu podlegają takie okoliczności, jak m.in. nakład pracy adwokata w korelacji względem rodzaju i stopnia zawłości sprawy oraz obszerności materiału dowodowego.

Sąd dokonując takiej oceny doszedł do wniosku, że sprawa nie spełnia kryteriów uzasadniających zasądzenie kosztów w żądanej przez obrońcę wysokości (sześciokrotności stawki minimalnej). W ocenie Sądu obszerność materiału dowodowego, ilość stawianych zarzutów, zawłość sprawy nie wiązały się z ponadprzeciętnym nakładem pracy,

	uzasadniającym przyznanie maksymalnego wynagrodzenia. Sąd dostrzega przy tym, rzetelne i należyte wykonanie spoczywającego na obrońcy ciężaru procesowego, które w zestawieniu z nakładem jego pracy i czasem trwania sprawy uzasadniał podwojenie jego wynagrodzenia w stosunku do stawek minimalnych.	
1Podpis		
Sędzia Andrzej Lewandowski		

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć prokuratorowi, oskarżonej, obrońcy

Kal. 14 dni d doręczenia